

?

Jos van den Bosch

Voorwoord	3
Fakteurkes Historie	4
Een Ruimtereis	8
Parijs	11
Diep-bruine Ogen	17
Lente	20
Is er nog Hoop	21
Dubois vertelt	22
Vakantie	24
Op Cursus	25
De Deurbel	26
De Herfst	28
De Droom	29
Sex	30

Beste Vrienden

Zoals ook vorig jaar, weer een kerstgeschenkje in de vorm van een boekje. Voor de grammaticale ondersteuning bij de Duitse vertaling, allerlei suggesties en vertaalhulp dank ik Barbara Gründer – van der Does. Bij de Nederlandse tekst heeft mijn broer Leo daadwerkelijk met correcties en suggesties geholpen. Beiden hebben geprobeerd om mijn persoonlijke stijl te respecteren. Ik heb begrepen dat dat af en toe best moeilijk is. Des te groter is mijn dankbaarheid voor hun begrip en hun positieve houding.

De tijd schijnt sneller te gaan dan je lief is. Het genieten lijkt ook intensiever te worden en men is dankbaar voor alle goede dingen des levens. Dit jaar was een raar jaar, raar weer, gekke dingen zijn gebeurd. Veel wind, opvallend veel turbulentie. Hoewel een frisse wind soms aangenaam kan zijn, is voortdurend geblaas vermoeiend. Dit jaar was tamelijk vermoeiend. Maar het leven gaat verder en na de winter lokt het voorjaar. Daar verheug ik me al op.

Pluk de dag! Wil iemand daarover nog eens van gedachten wisselen: de deur in Klimmen staat altijd open. Côtes du Ventoux mag niet te lang liggen, hij moet jong gedronken worden. Wij wensen jullie allemaal een vrolijk Kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar, vooral in goede gezondheid!

Margaret en Jos van den Bosch

Fakteurkes Historie ('t Faktuweeltje januari-april)

Een ordner valt open en twee brieven vallen eruit. Ze zijn geschreven door onze ex-voorzitter Frans Hogervorst in 1979. Bij de oprichting van 't Fakteurke in 1975 is hij de voorzitter. Een nogal rauw uitziende man die door zijn uiterlijk duidelijk laat blijken zich niets van de maatschappelijke conventies aan te trekken. Als zijn roestige overjarige Volvo voorrijdt verzucht mijn vrouw altijd: "wat jij toch met die man moet?" Ik moet er niks mee, maar hij verzamelt en handelt in postzegels en dan heb je altijd mijn aandacht natuurlijk. Postzegels is niet alleen zijn passie maar ook zijn bron van inkomen. Overigens handelt hij in alles wat los en vast zit. Hij vertelt wel eens dat hij moet oppassen met het aanbieden van bepaalde postzegels, want er zijn personen waarvan hij weet dat ze exact dat nummer zoeken en die huis en haard zouden verkopen om die ene te krijgen. Maar aan ontheemde vrouwen en kinderen wilt hij zich niet schuldig maken, zegt hij dan. Hij gaat vaak naar Amerika, wilt daar een nieuwe toekomst opbouwen, een vakantiepark op de grens van Californië en Arizona, aan de Colorado-river. Tussendoor koopt hij dan van oliebaronnen in Texas die cash nodig hebben, koffers vol met brieven waaronder bijv. de nummers (Ned.) 1,2 en 3 tesamen op brief. Hij verkoopt ze hier in Europa met vette winst, immers wie verzamelt er nu Nederland in de States. Invoerrechten? Nooit van gehoord, hij zeult die koffers gewoon door de douane, onder het motto: 'wat niet weet maakt niet heet!'. Eens komt hij buurten en terwijl hij zegt: "heb je dit al eens gezien?" legt hij met zijn pincetloze tamelijk groezelige handen (zijn auto's zijn altijd in eigen reparatie) drie brieven op tafel. De waarde ervan komt overeen met de waarde van mijn pand waarin we aan de koffie zaten. Eens heeft hij van een ander lid van de vereniging een boerderij gekocht. Cash geld heeft hij nooit, dus legt hij als voorlopig onderpand een verzameling Nederland op tafel, die ruimschoots garant staat als aanbetalng.

Een paar jaar later, in 1979, heb ik de eer voorzitter te mogen worden van ons illustere gezelschap. Een hele toer in den beginne. Vooral het in de teugels houden van het bestuur is een hele opdracht. Het zijn allemaal hard-werkende bestuursleden, daar niet van. De penningmeesteres woonachtig op Termaar, kan de secretaris, woonachtig in Ransdaal niet uitstaan. Zo vlug als het bestuur in vergadering bijeen komt, vliegen die twee elkaar in de haren. Wat de oorzaak van die tweespalt is, is mij tot op heden nog niet duidelijk. Ik heb om dodelijke slachtoffers te voorkomen, destijds besloten om het vergaderen zo veel mogelijk te beperken en dat is een goede traditie geworden. De oud-voorzitter Frans Hogervorst is zoveel in het buitenland dat hij besluit om Klimmen vaarwel te zeggen. Hij biedt zijn boerderij op de Koulen te koop aan. Een koper word gevonden en Frans moet zien dat hij alle roerende goederen, zoals de meubelen, kwijt wordt. Hij organiseert een openbare verkoop bij opbod. Daar hij gezegend is met een groot aantal kinderen worden bijvoorbeeld een groot aantal aftandse ziekenhuisbedden te koop aangeboden. Tot de kavels behoren bijvoorbeeld ook een aantal autowrakken waaronder een ex-stadsbus. Er is één doos met postzegels, die door mij gekocht wordt. Alle zegels zijn stuk. Ik doe mijn beklag bij Frans die mij het bedrag in goede series meteen vergoedt. De veiling brengt het, voor die tijd, ongekende bedrag van 25.000 gulden op. Er zit een gek in de zaal die op alles wat los en vast zat biedt, tot en met de stoelzittingen van de ex-stadsbus. Nadat alles verkocht is kan de nieuwe eigenaar het pand in ontvangst nemen. Deze vraagt naar de sleutel. Sleutel? Welke sleutel? Nou de sleutel van de voordeur natuurlijk. Oh, die sleutel... die is er niet want er zit geen slot op, de voordeur staat altijd open. Frans is goudeerlijk en betrouwbaar!

De vereniging komt in de tachtiger jaren in rustiger vaarwater. Men hecht zijn goedkeuring aan het lidmaatschap van de Nederlandse Bond en begint dus ook aandacht te schenken aan echte filatelie. De oud-voorzitter Frans Hogervorst is inmiddels helemaal vertrokken naar de Verenigde Staten en tracht daar een bestaan op

te bouwen als varkensboer op de boerderij van zijn dochter. Hij besluit kordaat om al zijn postzegels die hier op het oude continent in bankkluizen of bij veilinghuizen liggen, te verkopen. Liefst in één keer. Toevallig ken ik via een regelneef, een investeringsmaatschappij die in postzegels probeerde te investeren, hetgeen uit mijn huidige zicht bijna een ‘contradictio interminis’ is. Frans komt op de proppen met een partij die een cataloguswaarde heeft van 1 miljoen. Voor 25% wil hij die wel van de hand doen. Uiteraard eerst zien, zegt de deskundige van de investeringsmaatschappij. Ik barst natuurlijk van nieuwsgierigheid. Zo gaan wij o.a. naar Frankfurt om het geheel te bezichtigen. De ene prachtverzameling na de andere komt op tafel. Zwitserland vanaf het prille begin maar inclusief alle bekende en gekeurde vervalsingen. Japan compleet en Duitsland en Engeland niet zo maar compleet, nee... honderd keer compleet! De investeringsmaatschappij hapt echter niet toe. Wel krijgt Frans een maandje later het aanbod van de deskundige, die tevens veilinghouder van een bekend veilinghuis in het Noorden des lands blijkt te zijn, om bij zijn veilinghuis de boel te laten veilen. Daar is hij toen niet op ingegaan. Ik heb het contact met hem verloren. Een tiental jaren later blijkt dat hij is teruggekeerd en een winkelpandje in Maastricht heeft verworven waar hij wederom een postzegelhandel begint. Alle zegeningen van het moderne ondernemerschap heeft hij daar mogen ervaren, inclusief een heuse overval en een hartaanval. Een inbraak in zijn winkelpand doet de deur dicht. Al zijn postzegelverzamelingen, het werk van vele jaren verdwijnen. Op een verenigingsavond, waar hij opeens na al die jaren opduikt, komt het nog bijna tot een handgemeen omdat hij meent delen van zijn verzameling bij een, overigens te goeder trouw bekend staand lid, te herkennen. Het is een zeer pijnlijke zaak en het bestuur maant beide partijen met de politie hierover contact op te nemen. Nog enige tijd later worden delen van zijn verzamelingen aangeboden bij een veilinghuis in het noorden des lands. Bewijs maar eens dat het van jou is, je hebt geen poot om op te staan. Frans heeft er genoeg van en besluit zich toe te leggen

op ansichtskarten, maar eerst gaat hij een grote reis maken. Een reis naar Mexico, Australië en Indonesië. In Australië komt de klap, resultaat van een zeer bourgondische leefstijl en veel zorgen en ergernis: een hartaanval. Het herstel ter plekke duurt enige tijd, de reis word niet voortgezet, ze keren naar Nederland terug. Het ondernemen valt hem steeds zwaarder, vooral ook omdat zijn gezichtsvermogen snel achteruit gaat. Ook hier komt hij weer in het ziekenhuis terecht. De verplichtingen die zijn ziekte hem opleggen kan hij niet aan, hij zet zijn bourgondische leefstijl tot in het ziekenhuis voort. Leuk is bijvoorbeeld het experiment om een sigaret te roken en een borrel te drinken terwijl je aan de monitor ligt: je hart en dus het apparaat reageert onmiddellijk. Hij komt nog met een mooie grote foto in de krant: de afdeling word verbouwd en de hele dag dreunen de afbouwhamers rond je bed en rond de afdeling. Voor het herstel der patiënten natuurlijk niet zo bevorderlijk. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis, waar men eigenlijk weinig voor hem kan doen, komt op 1 oktober 1995, toch nog de fatale dreun. Een hartinfarct maakt een einde aan het leven van deze bewogen mens, filatelist in hart en nieren. Een voorrecht om hem gekend te mogen hebben.

Een ruimtereis

Je word geboren en je krijgt je koffertje mee. Daarmee moet je door, alsmaar door, iedereen moet door. Aanvankelijk denk je dat het alsmaar door gaat, maar dan komt de decepetie! Dan stopt het en moet je door de sterrenpoort. Wanneer en hoe weet je niet, je weet maar een ding: ga je er niet door heen, dan gaat 't verhaal niet door. Opeens moet ik door de poort. Je geliefden gaan wel mee maar ze kunnen niets doen. Ze troosten je en bereiden je voor, maar hoe het precies gaat en langs welke lijnen weet niemand. Je moet het helemaal alleen doen. In de sterrenpoortgang word je teruggegooid op jezelf, je valt helemaal uit elkaar en je moet het zaakje zelf weer bijelkaar zoeken. Je raakt vanalles kwijt: je eigen wil, je eigen verstand, Je ziet alles vertekend en vindt naar verloop van tijd, links en rechts brokstukken terug. Soms mag je even uitrusten en mag je je geliefden in de ogen kijken. Af en toe zie je het einde van Stargate glore. Je mag door, verlaat de sterrenpoort en mag verder in de grote trek naar de zonsondergang. Maar garantie is er niet: je kunt zo weer een sterrenpoort tegenkomen

Ik droom voor het eerst sinds mijn opname, tot dan toe kon ik alleen maar doezelen. Ik droom dat ik op ruimtestation "Babylon 8" zit. De gangen zijn eeuwig verlicht maar ik zie niets bewegen. Eeuwig licht is makkelijk: men laat de lampen aan en het lijkt voor jou een eeuwigheid te duren voordat de zon opgaat. Opeens staat er een juffrouw aan m'n hand te trekken: "Mijnheer van den Bosch, u moet wel doorademen!" Dat is wel de bedoeling natuurlijk, maar ik merk dat het wat moeilijk gaat met zo'n pijp in je mond en keel. Ik doezel weer verder en maak een opnamesessie mee van het televisieprogramma L1 economie. Mijn god, ik dacht dat ik in een ziekenhuis lag, dat ze nu de opnames van zo'n programma hier doen. De cameralui rammelen met de camera's en met de lampen en als het programma opgenomen is ruimen ze even effectief de zaak weer op, ziet ook wat slordig uit een televisieopname op een IC-afdeling. Maar hier in dit spaceziekenhuis hebben

ze wel de ruimte, inderdaad. Alleen die cameralui: als ze alles opgeruimd hebben en de laatste trekt de stekker eruit laat hij een enorme scheet, geen respect voor de burens.

Opeens staat er een verpleegster naast me en ze zegt: we gaan u even lekker verzorgen. Ze strijkt met haar hand langs mijn arm met een liefkozend gebaar. Ze is lief of erg professioneel!

“U mag van de intensiv care af “ zegt ze nadat ze me aan alle kanten gepoedeld heeft. Wat een schat toch. Op het tussenstation doe-
zel ik weer weg. Onthechting, je moet alles loslaten, je bent gefragmenteerd en je probeert te defragmenteren. Weer droom ik even, de tweede keer in vijf dagen, en ik ben weer op “Babylon 8” dat bestaat uit buizen met rode adressen en het stinkt er naar betadine. Je kunt zoiets ook verzamelen. Ga verzamelen, terug naar mijn postzegels, ik word wakker. De klok is stil blijven staan, geen beweging in klok, afdeling en rug. Rugpijn na borstpijn. Maar voor ’t goede doel aanvaard je de borstpijn. De rugpijn is de verrader: je ligt in de modder van Vlaanderen en je mag geen andere houding aannemen. Daar bleven ze dan ook steken toen, in 14-18. Ik mag door de sluis, waar is het einde van deze sterrenpoort?

Uiteindelijk toch maar een slaappil gevraagd. Geen wonder dat dat verslavend kan werken. De nacht was 8 uur korter. Ik droomde toen ik wakker werd van flinterdunne reclame’s op folie’s die aan elkaar plakten en door mijn tong uit elkaar vielen, het is al vijf uur. Suikertje, suikertje prik! De waarden lopen uiteen, niet alleen mijn eigen metingen met die van het ziekenhuis, maar ook van laag tot hoog. M’n vingers worden er blauw van. Op zondagochtend jagen ze me m’n bed uit, ga douchen man. Eindelijk weer ’n beetje mens, een beetje dicht bij de defragmentatie. Aan mijn bed staat een allerliefste verpleegster en ik kan het natuurlijk niet laten. Ik moet altijd vragen waarom en hoezo. Zij heeft vier jaar diergeneeskunde gestudeerd en is toen maar de verpleging in gegaan. Studeren, werken en verdienen, dat trekt. Ben je daarvoor jaar in, jaar uit op het gymnasium of atheneum bezig om ze uit de modder te trekken? De Belgische verpleger van de middagsjiek heeft een complete

opleiding op middelbaar technisch niveau en is toen de verpleging in gegaan... wat doen we fout? De verpleger van de nachtsjiek is een sergeant medische troepen in het leger die tijdelijk uitgeleend is aan het ziekenhuis vanwege gezondheidsproblemen van z'n vrouw. Loopt er hier nog wel een normale verpleger rond? Ze doen het wel goed dat moet ik zeggen: allemaal zeer gemotiveerd en ze werken zich kapot.

Gedurende mijn verblijf op "Babylon 8" en gedurende mijn "ruimtereis" ontmoet ik alleen maar "holodokters". Sinds mijn gebrek een sterrenpoortgang noodzakelijk maakte heb ik steeds tegenover andere cardiologen gezeten. Ze nemen het dossier, kijken het even door en nemen hun beslissingen. Wanneer wordt die taak overgenomen door een computer, deze zou het waarschijnlijk beter doen. Die 'holodokters' hebben ook de meest vreemdsoortige namen en zijn van vreemde afkomst. Chinezen, Tsjechen, Italianen en soms ook wel een autochtoon met Belgisch accent. De afdeling wordt effectief gerund als een productieunit. De enige menselijke trait d'union is de afdelingsarts, stuk voor stuk zeer aardige vrouwelijke doktoren die zich werkelijk moeite doen om als verstandig mens met je te praten en tekst en uitleg te geven.

Na vijf dagen word ik weer teruggestuurd naar het 'holodek'. Verbazingwekkend hoe normaal het leven doorgedaan is.

Parijs

Onlangs was ik weer eens in Parijs. Vroeger een wereldreis, een treinreis waar je een dag mee zoet was, tegenwoordig een uurtje of vier in de auto en je bent er. In de toekomst zal het met de Thalys nog sneller gaan. Ditmaal willen we de postzegelmarkt bezoeken. Het is onze tweede poging, de eerste liep stuk op het bezoek van het Amerikaanse staatshoofd. De postzegelmarkt ligt pal naast het Élysee en dan mogen de stalletjes er niet staan. Ook de postzegelmarkt zelf is in het verleden al vaker het onderwerp van discussie geweest: toen vertrouwde men blijkbaar, de politieke inzichten van postzegelverzamelaars niet zo. We rijden Parijs in en meteen krijg ik het gevoel of ik thuis ben. Kaartje in de hand en karren maar en goh... we komen altijd precies uit waar ik wezen wil. Pareren is geen probleem. Na het bezoek aan de markt lopen we nog een beetje door de stad zelf. Er is vanavond een voetbalwedstrijd en dus wordt het straatbeeld opgesierd door Ierse supporters die met groene vlaggen zwaaien en veelvuldig de bars frekwenteren, ze zijn wat luidruchtig maar niet vervelend, 't zijn geen Engelsen! Philippe, mijn Franse vriend weet een leuk en goedkoop restaurantje en voldaan aanvaarden we, na het eten, de terugreis.

Reeds lang geleden is dat 'thuisgevoel' ontstaan. Ik was een jaar of 15 en kreeg van mijn ouders de kans om met de paasdagen een tante in Parijs te bezoeken. Thuis liet ik een groot spanningsveld achter, ondanks mijn vertrek: mijn oudste broer zou namelijk met z'n aanstaande mijn ouders bezoeken. Het was een buitenlandse dame, afkomstig van een Spaans eiland met de cinematografieke naam 'Mary-Jane'. Daarbij was ze ook nog ontzettend vermogend hetgeen mijn oom tot de uitspraak bracht: 'al is ze lelijk als de nacht, dan nog zou ik haar willen hebben'. Haar vader woonde in Engeland en bezat veel plantages en het leek of de toekomst voor m'n broer al vast lag.

Maar ik ging naar mijn tante in Parijs. Deze tante, tante Dora, was eigenlijk een 'oud-tante', het was een zus van mijn opa. Zij kwam

vaak bij ons thuis en nu mocht ik dus een keer naar haar toer. Zij had op de een of andere manier een zwak voor dat puberende joch. Ik kon haar tot waanzin drijven door slechts een enkel woord, dat ik dan wel duizend keer herhaalde. ‘Rapunzel’ was zo’n woord. Ik had het uit het dikke sprookjesboek van Grimm en ik vond het een mooi woord, ik kon het duizend keer zeggen. Ik hoefde haar slechts aan te kijken en mijn lippen te vormen, dan riep zij het al uit: “Neen, neen, zeg het niet” en daarbij maakte ze geweldige theatrale bewegingen. Het ‘Rapunzel’ gleed er dan verheerlijkt uit en zij riep dan uit: “Ik word gek van dat joch!” hetgeen een herhaling noodzakelijk maakte.

De trenbiljetten worden gekocht bij een bonafide reisbureau met de geweldige naam “Lisonne Lindemann”. De reis gaat met de ‘noord-express’ en eindigt in het Gare du Nord. Er is een restaurant in de trein maar ik durf mijn coupé niet te verlaten dus kom ik zowat uitgedroogd in Parijs aan. Mijn tante woont in een appartement aan een of andere boulevard. In de hal staat een geweldig hekwerk waarin de lift verborgen gaat.

Mijn tante is een kordate vrouw. Ze worstelt de eerste dag met mijn dieetvoorschriften, immers diabeet zijnde moet alles volgens de regels van de kunst. Als echter de hoeveelheid voorgeschreven brood uitkomt op zo’n tweeeneenhalf stokbrood gooit ze met evenveel gemak alle voorschriften in de prullebak en zegt: je eet maar waar je zin in hebt en waar jij van vindt dat het goed voor je is. Het loopt dus geweldig. Al vlug gooit ze me de straat op onder het motto dat je het alleen maar leert als je het zelf moet doen. De eigenlijke reden is dat ze helemaal geen zin heeft om haar ochtendjas uit te doen en met mij alle bezienswaardigheden af te lopen, welke Parijzenaar heeft er nu zin in om de Eifeltoren te gaan beklimmen?

Ik voel me bevrijd. Ik loop in m’n eentje over straat en dat voelt geweldig aan. Dat gevoel krijg ik steeds weer als ik in Parijs over straat loop, dat verlies je nooit meer. De stad assimileert je en accepteert je zonder aanzien des persoons, niemand interesseert zich

voor jou en dat kan bevrijdend werken. Het geeft mij een soort geluksgevoel.

Mijn tante heeft een grote kennisenkring, haar zoon is immers een bekende toneelspeler en regisseur. Die kennisenkring heeft op zich genomen om mij telkens een dagdeel mee te nemen en bezig te houden. De eerste die met mij opgezadeld word is een heuse gravin: de comtesse de Bourbon Parma. Zij doet in antiek en bezit een minicooper waarmee ze alle zaken en markten afstroopt om nieuw 'oud' materiaal te vinden. Ze gaat in haar autootje zitten, doet vervolgens haar ogen dicht en rijdt naar het volgende doel. Verkeersregels bestaan niet en prompt rijdt ze bijna een agent omver als ze de verkeerde kant van een straat met eenrichtingsverkeer in wilt rijden. Nu zijn we zuur denk ik, maar ze doet heel zielig tegen de agent en verdorie ze komt er vanaf met een waarschuwing en een hoop tekst en uitleg hoe ze dan wel moet rijden om haar doel te bereiken, terwijl ze dat donders goed weet. Die middag heel wat meubeltjes gezien, Louis Seize en Quinze en allerhand andere snuisterijen. Kleine stukken worden meteen in de minicooper geladen zodat de wagen verandert in een ongeleid projectiel vol met antieke kandelaars.

De volgende dag moet mijn tante naar het appartement van haar zoon. Ze noemt hem steeds 'mon petit garçon'. Het appartement ligt aan de "Rue Faubourg St. Honoré", een van de duurste straten van Parijs. M'n tante klaagt over de spilziekte van haar zoon, het is een echte artiest zegt ze, hij denkt alleen aan de dag van vandaag. Hij denkt nooit aan z'n oude dag maar hij zorgt wel goed voor mij. Raymond noch zijn vriend, is thuis en zo krijg ik de kans om het appartement eens goed te bekijken. Hier hangt zelfs tapijt aan de muren. Op het einde van de gang hangt een enorm schilderij van een kerkvorst aan weerszijde geschaagd door twee enorme kandelaars. Een enorme bibliotheek vult een grote kamer en mijn tante haalt en brengt er enige boeken. Rare boeken, ze zitten aan de bovenkant vaak nog aan elkaar en als je ze wilt lezen moet je ze opensnijden met een mesje. Ze laat me ook enkele boeken zien die hij

zelf geschreven heeft. Voor een oorspronkelijk Belgische jongen heeft deze Raymond toch wel een enorme sprong gemaakt. We verlaten het appartement gebruik makend van een enorme lift, twee keer zo groot als die in het gebouw waar mijn tante woont. We nemen een taxi terug. ‘Let eens op’ zegt mijn tante: ‘die taxi-chauffeurs hier zijn allemaal bedriegers en ze rijden nooit direct, ze rijden altijd om en proberen zo om meer te vangen. Zie je wel’, zegt ze na een tijdje. Er ontspint zich een pittige discussie en haar felle toon verbaast me. Ze laat zich geen mouw aannaaien. Als we later de hond uitlaten, ze heeft een klein teckelkeffertje als knuffeldier, lopen we in op een groep Amsterdammers die uit een toeristenbus zijn gestapt. “Kijk nou eens wat een lelijk mormel!” roept een vrouw in onvervalst Amsterdams uit als ze m’n tante en haar hondje ziet. Aangezien we binnen gehoorsafstand lopen bijt mijn tante haar toe in onvervalst Amsterdams (ze heeft in haar jeugd enige tijd in Amsterdam gewoond en is daar op de toneelschool geweest): “Hij mag dan lelijk zijn maar hij is wel heel lief!” Het toeristenmens staat perplex, de eerste keer dat ik een Amsterdamse met de mond vol tanden heb zien staan.

’s Avonds valt de vriend van Raymond binnen. Hij is Amerikaan en heet Bill. Hij is danser van beroep. Mijn tante weet hem zo ver te krijgen dat ik mee mag naar de repetities van de dansschool. Zij leest zich dan verder al scheurend door de meegebrachte boeken. Ik probeer het loop tempo van Bill bij te houden. Geconfronteerd met het echte Parijse tempo val ik languit op een zebrapad, ik schaam me kapot. Gelukkig weet een agent te verhinderen dat de auto’s gaan rijden nadat de voetgangerslichten op rood gesprongen zijn. Bill loopt nu wat langzamer. In een grote zaal met veel spiegels op de eerste verdieping van een pand, wordt staande aan rekken door een grote groep zeer lenige dames en heren geoefend in kunstige bewegingen.

Wat me nu opvalt is dat ik me destijds absoluut niet realiseerde wat het betekende dat Bill de ‘vriend’ was van Raymond. Ik vond

dat heel natuurlijk eigenlijk, het waren per slot toch artiesten en daar gaat alles nu eenmaal anders.

Het eten bijvoorbeeld, gebeurde pas na de voorstelling. Dan moet er apart een restaurant openblijven om de artiesten te voederen. Eten voor de voorstelling is ondenkbaar, niet alleen kan je dan niet goed spelen maar het brengt ook nog ongeluk. We bezoeken de voorstelling waarin hij de mannelijke hoofdrol speelt: 'Qui a peur de Virginia Woolf'. Een omstreden project, de voorstellingen zijn omhangen met intriges en schandalen. Mijn tante vertelt me dat zijn tegenspeelster, Madeleine Robinson, Russische van origine, met zo'n overtuiging speelt dat hij zich na een klap in z'n gezicht, iets dat vaker in dat stuk voorkomt, regelmatig onder doktersbehandeling moet stellen. Ze haalt met zo'n overtuiging uit en wenst niet in te tomen. Het leidt ertoe dat ze haar hoofdrol moet afstaan aan een ander die iets meer inhoudt.

Het stuk gaat in een razend tempo aan me voorbij, ik snap er geen snars van. Maar indrukwekkend is het wel. Het diner begint om half twaalf in een nabij gelegen restaurant.

Een ochtend sight-seeing. Het graf van Napoleon, dat wil Tante Dora ook nog wel eens zien. Ik maak driftig foto's met de camera van mijn ouders die ik voor deze gelegenheid mee gekregen heb. Een palletje staat verkeerd en alle foto's zijn mislukt dus geen kiekjes van deze reis. Vandaag doen we alles met de métro. De metro is een aparte ervaring. Heb je het eenmaal door is het ideaal voor gebruik en daarmee wordt de grootste stad heel klein. Ik verbaas me altijd hoe snel je Parijs door, of beter om bent. Het systeem is doordacht en getoetst op de praktijk. Dat geldt voor de metro maar ook voor het stelsel van de 'boulevards périphériques'. Amper stoplichten. Je moet je aanpassen aan het tempo, dat wil zeggen meerazen, dan kan je niets gebeuren. Je moet natuurlijk niet, als je verkeerd gereden bent, midden op een boulevard gaan draaien, dan krijg je problemen. Je bent Parijs sneller door dan een provincieplaats zoals Heerlen.

Bij terugkeer thuis blijkt de verloving van mijn broer niet door gegaan te zijn. Hij geeft toch liever de voorkeur aan het vrije zee-mansleven. Mijn oom vindt het doodzonde, hij vindt haar een ‘moordwif’ en hij vindt mijn broer maar een sufferd. Veel belangstelling voor mijn verhaal is er eigenlijk niet en veel kans om het na te vertellen krijg ik niet.

Onze huwelijksreis in 1973 gaat natuurlijk ook naar Parijs. Ik moet wel een week vrij vragen aan de directeurs van het Coriovallum College, de school waar ik les geef. Dat geeft nog een hoop gedonder. Normaliter is er rond Pasen altijd een week vrij, maar nu opeens om onverklaarbare redenen niet. Voor de algemeen directeur is het helemaal geen probleem, maar de afdelingsdirectrice is ongehuwd. Ze is gespeend van elke romantiek, ligt dwars en vindt het niet goed. Gewoon gaan, zegt de algemeen directeur en dat doen we dan ook.

Bij die gelegenheid bezoeken we mijn tante, en het zal de laatste keer zijn want een jaar later in 1974 overlijdt ze. Haar van dag tot dag levende zoon vergeet ons te informeren en zo komt het dat we niet eens geboortedatum en sterfdatum kennen van deze ‘grand-lady’ die ongetwijfeld veel invloed heeft gehad op ons familieleven. Onlangs is ook onze ‘verloren neef’ overleden. Zoek op Internet maar eens op ‘Raymond Gérôme’ en je zult verbaasd staan wat ‘mon petit garçon’ allemaal klaar gespeeld heeft.

Diep-lichtbruine Ogen

De lucht is blauw, zoals hij alleen maar in de Provence blauw kan zijn. De temperatuur is frisjes immers Mistral, dus is het een uitstekende gelegenheid om een wandeling te gaan maken. We slingeren onze rugzakken over onze schouders en lopen vanuit de camping het achterland van Bédoin in. We gaan naar een gehucht met de prachtige naam 'les Estrasses'. Je vraagt je af hoe men aan zo'n naam komt. Het is heel simpel: de familie Estrasse is daar met een huis begonnen en nu heet het hele gehucht zo. De wegranden zijn omzoomd met de meest vriendelijke bloemenpracht. Bloeiende irissen, thijm en brem, witte koekoeksbloemen en de eerste klaprozen steken hun koppies op. Verschillende fruitbomen staan nog in bloei en het frisse groen van de kleine eiken fleurt ook de omgeving op. Op weg naar het gehuchtje, genieten we van de bloeiende paarse seringens die verukkelijk geuren en worden we vriendelijk blaffend begroet door een kleine meute honden, een paar kleintjes en een grote. De kleintjes stuiven uiteen in de richting van hun luxe woonplaatsen wanneer blijkt dat we toch doorlopen, maar de grote zwarte hond loopt met ons mee op, het lijkt wel of hij niet bij een van de huizen hoort. Als hij zich omdraait in onze richting, kijken twee grote donkere ogen met daarin fel-lichtbruine irissen ons aan. Zijn zwarte snoet wordt gesierd door twee lichtbruine wenkbrauwen. Zijn staart zwiept hevig heen en weer, teken dat hij zich op zijn gemak voelt. Hij loopt zo'n twintig meter voor ons uit. Bij een kruising gaat hij rechts af en draait zich om alsof hij zeggen wil: kom nu maar deze kant op, het is de goeie richting. Zo begeleidt hij ons de hele wandeling. Af en toe verdwijnt hij in het struikgewas om ergens aan te snuffelen. Tien meter verder staat hij weer voor ons en draait zich vragend om. Als wij een keer de andere richting uit lopen dan hij al reeds ingeslagen is keert hij op z'n schreden terug en kijkt ons aan met een blik van: jullie je zin. Voor orchideën houdt je toch wel even stil. Dus wanneer verschillende vliegendorchideën en mannetjesorchissen vanuit

de berm ons toelachen moeten we even foto's nemen. Hij kijkt vragend in onze richting, maar blijft geduldig, als een volleerde gids, wachten tot we verder gaan.

Van wie is deze hond, waar hoort hij thuis? Hij heeft geen halsband om, maar zijn gedrag en verzorgde uiterlijk laten duidelijk zien dat het geen zwerfhond is, die zijn over het algemeen tamelijk mensenschuw. Deze is vriendelijk en je ziet dat hij niets te kort komt. Als we teruggekomen zijn bij de grote weg houden we een paar keer ons hart vast. Hij denkt dat de auto's wel voor hem zullen stoppen als hij sjokkend voor ons uit loopt en vindt dat hij even aan de andere kant van de weg moet ruiken aan het struikgewas. Vlak bij de camping slaat hij rechts af en verdwijnt uit het zicht. We zijn weer helemaal in de ban van het verschijnsel 'hond'. De hele avond gaat het gesprek over de hond die we gaan aanschaffen in september. We zouden dit exemplaar zo mee willen nemen maar dat gaat nu eenmaal niet want hij zal toch wel van iemand zijn.

Onze volgende wandeling voert ons door de Font du Loup. Midden in de velden liggen enkele huizen op enige afstand van de weg. Tussen de blaffende honden staat onze begeleider van de vorige dag en staart ons van uit de verte aan. We vervolgen vlug onze route, bang om de aandacht te trekken en hem niet meer kwijt te raken.

Een dag later zitten we in de voortent bij het avondeten. De Mistral heeft zo'n snelheid aangenomen dat het te koud is om buiten te eten. Ik kijk door het plastic venster naar buiten en kijk oog in oog met de twee hel-bruine kijkers. Vlak voor onze tent zit onze begeleider en vriend. Ik ga naar buiten en hij laat zich knuffelen en krabbelen. Hij schuurt tegen mijn benen en vraagt om nog meer aandacht. Naar enige tijd loop hij weer weg en als ik dan weer op mijn plaats zit, komt hij weer terug en gaat pontificaal voor de voortent zitten. Ik smelt zowat op mijn stoeltje. Als je hem nu wat gaat geven raak je hem niet meer kwijt, maar misschien wil ik dat wel. Van wie is deze lieverd? Margaret besluit naar 'la Directrice' te lopen om te vragen of zij die hond kent. Hij laat zich weer

uitgebreid knuffelen en de Belgische buurman vraagt of het mijn hond is. Als hij echter Margaret in de richting van het huis ziet lopen draait hij abrupt om en vervolgt zijn weg richting dorp. Die nacht heb ik zwaar over hem gedroomd. Hoe moet dat? Is hij gechipt. Hoe kom je daar achter. Hoe moet dat in de auto, hij is zó gewend om vrij rond te lopen dat hij thuis misschien moeilijk te houden is. Maar hij is zo lief. Ik word wakker en besluit hem uit mijn gedachten te bannen want meenemen, dat kan nou eenmaal toch niet. ‘La Directrice’ heeft gezegd dat ze denkt dat hij van iemand uit het dorp is en dan kun je toch niet zomaar zo’n hond meenemen. Ik dut weer in en de hele nacht droom ik over mijn hond, hij heeft duidelijk m’n hart veroverd. De volgende ochtend vertel ik het aan Margaret en ook zij heeft over hem gedroomd. Ik hoop dat hij ons niet meer bezoekt want ik weet zeker dat ik dan door de knieën ga voor die vriendelijke ogen.

Lente (’t Faktuweeltje mei)

Ik doezel een beetje in zware lente lucht. De laurier en de sering geuren volop. Mijn hoogbejaarde buurvrouw aan de tuintafel zegt dat ze met TNT aan ’t sproeien waren. “Hè TNT? U zult wel DDT bedoelen, maar dat is ook verboden tegenwoordig”. “Nee TNT, dat weet ik zeker!”, zegt ze. Ik houd m’n mond maar en moet een beetje grimlachen bij het idee. Zie het al voor me: die arme boer zou niet ver komen. Dan denk ik: TPG heet tegenwoordig ook TNT. Ik kom er niet meer uit, al die namen die niets meer met de eigen activiteit te maken hebben. Voor dat ik het weet zit ik aan postzegels te denken. Die nieuwe persoonlijke zegels, mijn god wat een afgang. Dat velletje met die voetballer erop – en nu niet omdat ik helemaal niets geef om voetballen hoor – maar z’n vader was geen architect en de opmaak geeft ook blijk van een totaal gebrek aan ideeën. Dat kader alleen al, met die kop erin. En wie is die geweldige voetballer dan. Vroeger kende iedereen Cruyff, maar die kreeg maar geen postzegel, en deze? Als je dan het velletje ziet met het hele team erop dan schrik je je het apelazerus. Lijkt wel een poster voor gezochte misdadigers. Zal aan de ongeschoren mode liggen, maar ik vind ze er allemaal uitzien als maf-fiosi en steeds weer was de pap geen kunstenaar. Is er dan geen andere manier om aandacht te besteden aan het WK? Moet er überhaupt aandacht aan besteedt worden, want de ervaring leert dat het vaak sneller voorbij is dan je hopen mag. Hebben we nu geen andere onderwerpen meer om op een postzegel te laten zien. Trouwens dat hele ‘persoonlijke zegelgedoe’ vind ik voor mijn verzameling fnuikend, ik besluit om ze uit mijn verzameling te bannen. Ondertussen heeft de merel op de dakrand zijn lied aangeheven. Hebben we die ooit op een zegel gezien, deze prachtige vogel en onvolprezen zanger, ik graaf vergeefs in m’n herinnering. Hij zou een zegel moeten krijgen. Mijn vrouw roept me: “Het nieuws begint”. Ik sta op, terug naar de harde realiteit...

Is er nog Hoop? (*t Faktuweeltje juni)

Die ouderwetse encyclopedie: als ik er iets in opzoek kan ik het niet laten en zit ik uren te bladeren en lees allerlei interessante feiten. Gaat me gewoon veel beter af dan het gezoek op internet, zal wel een kwestie van gewoonte zijn. Deze keer is het de “Filatelie Encyclopedie”. Weet u dat exact 125 jaar geleden de eerste postzegeltentoonstelling werd georganiseerd. Dat was in Wenen in 1881 van 13 tot en met 20 november. De bladen lagen gewoon plat op tafels en de heren in rokkostuum bogen, met hun hoge hoeden op, ver voor-over, om de zegels goed te kunnen zien. Even later ben ik net het avontuurlijke filatelistische leven van de Belg Moens aan het bestuderen, zwaait de deur open en dendert mijn jongste zoon naar binnen. Hij is voor de afwisseling weer eens even tijdelijk werkeloos en steekt van top tot teen in het oranje. Ik vrees het ergste en mijn vermoeden wordt bewaarheid. Er volgt een enorm verhaal over oranje en de wedstrijd op zondag en de geweldige prestaties waartoe onze jongens in staat zijn. Hij vertelt in geuren en kleuren hoe hij zijn huis opgetuigd heeft met allerlei oranje sniksnak. Ik probeer, op basis van vele jaren desillusies, zijn enthousiasme wat te remmen en waarschuw hem dat hij misschien weer heel snel alle rommel moet gaan verwijderen. Eeuwige roem is vaak heel veraf en maar moeilijk te behalen. De hindernissen zijn groot, uitgemeten in strafschoppen bijvoorbeeld. Hij is echter niet te remmen, veegt al mijn argumenten in de hoek en zegt: ‘koekje’. Daar moet ik het mee doen, buiten de weddenschap die ik met hem moet afsluiten, voor een tientje, dat Nederland in de halve finale komt. “Ik heb wel nog een enveloppe met een voetbalzegel erop voor je”, zegt hij plotseling en overhandigt mij een brief waarop een voetbalzegel uit 2003. Ik val bijna van mijn stoel, dat het hem opgevallen is en dat hij daaraan gedacht heeft: er is nog hoop. Ik hoop voor hem dat ik dat tientje kwijt ben

DuBois vertelt (uit 'Glück Auf)

Kent u dat gevoel? Als u op een plek staat waar geschiedenis gemaakt is, waar belangrijke ontwikkelingen plaats gevonden hebben. Ik heb het een paar keer beleefd. Bijvoorbeeld toen ik aan de rand van de Olduvai kloof in Tanzania stond.. Toen ik zo over de rand keek overviel me een diep gevoel van rust. Hier was het dus gebeurd. Hier is beslist dat de mens zich menselijk verder ontwikkelt. Dit is historie puur sang. Men krijgt het gevoel of men er aan deel genomen heeft. Een paar minuten later was ik bijna tot tranen geroerd toen ik in het museum een vuistbijl vasthield die men er neergelegd had om vast te pakken. Men kon ze slechts op een manier vastpakken, dat kunnen alleen maar mensen geweest zijn.

Dat gevoel heb ik ook als ik op de rand van de 'Korbacher Spalte'sta tijdens de laatste excursiedag van een bijeenkomst. Hier werd vele miljoenen jaren geleden beslist dat de zoogdieren zich apart van de reptielen zouden ontwikkelen. Ik moet een paar keer diep inademen. Misschien komt het ook door de link die ik direct leg met die sympatieke dieren die ik in de film van de BBC "Walking with Dinosaurs" gezien heb. Het dier lijkt een beetje op een hond en heet 'Procynosuchus', maar wordt kleinerend ook wel 'de Korbacher Tekkel' genoemd. Mijn leerlingen smolten direct toen ze de film zagen. Meestal als ik een videofilm laat zien is de interesse minimaal. Maar bij deze film waren ze allemaal opletend en zonder een geluidje en keken tot het einde toe hoewel de pauze al begonnen was en dat is een unicum!

De BBC heeft een technische topprestatie geleverd bij deze films. Alles werd wetenschappelijk gecheckt voordat men de computersimulaties op het landschap losgelaten heeft. Een landschap dat men speciaal voor deze films, godweetwaar op de wereld, gefilmd heeft omdat er 200 miljoen jaar geleden nog geen gras bestond.. De 'Procynosuchus' sleept in deze film met zijn jongen terwijl buiten voor de deur een Raptor staat bij wie het water in de mond

loopt bij het idee om ze als lekkere hapjes te verorberen. Een zucht van teleurstelling ging door de klas toen de commentator vertelde dat die ‘Procynosuchi’ hun jongen opgevreten hebben wanneer ze wegens gevaar hun nest moesten verhuizen. Nou ja, dat de (r)evolutie soms ook z’n eigen kinderen opvreet, daarover zal niemand verbaasd zijn

Soms kan het verleden ook teleurstellen. Een collega, die veel genealogisch werk stak in zijn stamboom, vond eens een verslag van een rechtszaak waarin een van zijn verre voorvaderen als verdachte voor de rechter stond. Hij was er helemaal opgewonden van, nu zou een van zijn voorvaderen via dit verslag tot hem spreken. De rechter vroeg aan de beklaagde wat hij verder te zeggen had. Mijn collega sloeg de bladzijde om en las het antwoord: “Leck mich doch am Arsch” zei de beklaagde en deed er verder het zwijgen toe. Dan krijg je door het verleden toch een draai om je oren, of niet soms?

Gelukkig heb ik zo een teleurstelling nog niet beleefd en ben ik nu weer helemaal gemotiveerd om de volgende keer wanneer het hoofdstuk ‘Evolutie’ en ‘Missing Links’ ter sprake komt in het onderwijs in alle kleur te vertellen over Archeopterix, Procynosuchus en Homo habilis. Een vuistbijl heb ik me in de tussentijd ook bezorgd. Die truc werkt altijd!

Vakantie. (’t Faktuweeltje augustus)

Kijkt u wel eens op een blog? Er is ook een postzegelblog. Die had laatst een verhaal over vakantie en of een postzegelverzamelaar zijn lief-hebberij meeneemt. Tot een paar jaar geleden liet ik alles achter, ik ging kort op vakantie en schakelde de knop totaal om. Tegenwoordig, het zal wel aan de leeftijd liggen, kan ik het opbrengen veel langer te blijven Ik neem zelfs bepaalde zaken mee, af en toe zelfs een album. Die post-zegels gaan sowieso niet meer uit m’n hoofd. Dat is verdorie een ziekte, een virus waarmee je besmet bent en dat altijd zorgt voor koorts. Je blijft alert, let altijd op postzegelwinkels, koopt altijd de nationale postzegel-bladen en indien er een tentoon-stelling in de buurt is, benut je de gelegenheid. Op rommelmarkten zucht mijn vrouw al bij voorbaat diep wanneer er een stalletje is met oude ansichtkaarten want dan weet ze dat het enige tijd gaat duren. Hoe kom je in contact met lokale filatelisten? De truc die ik geleerd heb van een Deense vriend gaat als volgt: je pakt een band van de Yvert en legt die goed zichtbaar op je tafeltje wanneer je op het terrasje zit. Lukt altijd want iedere postzegelverzamelaar spitst de oren wanneer hij een Yvert of een Michel ziet. Door zo’n contact ben ik ook met albums gaan slepen. Hij verzamelde Duitsland en ik kan altijd wat doen met motief. “Ga je die albums nu ook nog meeslepen?” riep mijn vrouw uit. “Als we elk jaar de helft van de kleren, ongebruikt weer mee terugnemen, dan kan een album van mij ook nog wel mee” was mijn antwoord en toen was het even stil. Vroeger sleepten we een halve supermarkt mee, maar sinds we ontdekt hebben dat het pils bij de Lidl in Frankrijk zelfs goedkoper is, is de ruimte voor een paar albums toege-nomen. En jaren van geduldige op-voeding doen zich gelden. Toen we daar laatst langs een postkantoor liepen zei mijn vrouw opeens: “Moet je niet even gaan kijken”

Op Cursus (’t Faktuweeltje september)

Ik heb voorlopig niet zoveel tijd voor de postzegels. Niet dat ik er veel zin in heb, want dat gedoe met die Rembrandt-boekjes heeft me de zin in het verzamelen van Nederland aardig verziekt. Ik had het idee dat, met enige moeite, de hele jaarcollectie van Nederland nog wel bij elkaar te krijgen was. Bij de velletjes van “Mooi Nederland” bleek dat al onmogelijk, maar 60 euri voor een *prestigeboekje* is voor mij een station te ver. En de handel maar juichen, kunnen ze eindelijk eens wat verdienen over de rugen van de gewone verzamelaar. Ik heb daar nu toch zo de pest aan gezien, al die vermenging van belangen en dat gespeculeer met geld, dat ik dezelfde neigingen krijg als de grote roerganger die destijds de Farizeeërs de tempel uit joeg. Vooral de dubbele bodems van TPG. Overall staren de reclames van het boekje je nog aan, maar nergens meer te krijgen. Er zouden er 30.000 gedrukt zijn, blijken het er 45.000 te zijn, ’t is alleen maar geld, geld en nog eens geld. Je wordt belazerd waar je bij staat en daarbij dat amateuristisch gestuntel van het TPG-management, ik ben ’t spuugzat. Nederland finito, over en uit. We hebben een pup gekregen, je moet meer gaan bewegen in plaats van ergeren en met een hond moet je de deur uit. Het zou eerst een asielhond worden maar toen we die pup zagen waren we verkocht. Geen dubbele bodem, geen verhoogde oplage, één uniek exemplaar en nog ondeugend ook. Heeft bij het knabbelen een voorkeur voor m’n schoenen, maar is gelukkig wel zindelijk. Hij moet op puppocursus elke woensdagavond. Het is meer een cursus voor de baasjes want hij vindt het geweldig, krijgt-ie zo maar snoepjes. Kost ook een hoop geld hoor, maar je krijgt er wel wat voor terug en dat moet je bij die Rembrandt-boekjes nog maar afwachten. Als je toch zo zielig bent dat je daar ‘de grote klapper’ mee moet maken, geef mij dan maar zo’n pup. Wouter Bos met zo’n pup en hij wint gegarandeerd de verkiezingen in november.

De Deurbel (’t Faktuweeltje oktober)

Eindelijk vind ik de gelegenheid om weer eens iets aan m’n postzegels te doen. De stapel die ik nog verwerken moet, groeit op mijn bureau, maar het gedreutel van mijn puppy, verhindert dat ik op mijn postzegelkamer apart kan gaan zitten. Nu is mijn vrouw beneden en zij let een beetje op het ‘Ungeheuer’. Hij is ontzettend lief, maar je kunt hem geen minuut alleen laten of hij heeft de sierklossen van het tafelkleed geknauwd of het hand-vat van je schooltas onderh(t)anden genomen. Het weer is wat slechter geworden en dat is voor de postzegelarij gunstig. Ik buig mij over de watermerken van een ingewikkelde serie, gaat opeens de deurbel. Hè, op dit uur, wie kan dat nu zijn? De hond slaat aan: als die bel gaat gebeurt er wat bij de voordeur. Ik spoed mij naar beneden, ’s avonds gaat mijn vrouw liever niet naar de voordeur. Doe de deur open, er waait een regenvlaag in m’n gezicht maar niemand te zien. Ik kijk nog even om het hoekje maar het blijft leeg. Op dit uur en in dit weer belletjetrekkers lijkt me stug. Mijn vrouw vraagt ongerust wie of wat. ‘Ik snap er niks van’, zeg ik, ‘niemand’! We gaan ieder weer ons weegs. Na tien minuten gaat verdorie weer die rotbel. Hij heeft een ding-dong die tamelijk vals klinkt en door merg en been dringt. Vanwege de praktijk van mijn vrouw hebben we deze draadloze uitvinding gekocht, omdat anders vele meters kabel aangelegd zouden moeten worden. Ik loop weer naar beneden, mijn vrouw kijkt al nieuws-gierig om de hoek... Niemand! Verdorie hoe kan dat nu toch. Ik loop naar de praktijkruimte en bekijk, in de stromende regen, de bel. Ik duw even op het knopje en hij doet ‘t, sterker nog: hij blijft ’t doen, houdt niet meer op. Een concert van valse dingdongs door het hele huis. Ah, ik zie het al, het vocht van de regenvlagen heeft de bel doorweekt en nu maakt hij af en toe contact. Gewoon die knop er af en de batterijen verwijderen, lijkt mij de goede oplossing. Een kruisschroevendraaier nodig, zou er moeten zijn...weer niet te vinden. Natuurlijk als ik eens zo’n kreng nodig heb. Door het gedingdong krijg ik de

neiging met een tang die rotknop van de deurpost te rukken. Ik kan me maar net beheersen, ik zou het dan morgen immers zelf weer moeten repareren. Dan maar een gewone schroevendraaier en naar een kwartiertje prutsen valt het kapje en houdt het gedingdong en het enthousiasme geblaf van de hond op. Nat maar voldaan genieten we van de stilte die over het huis daalt.

De Herfst (’t Faktuweeltje november)

De kraaien krassen in de kale kruinen. Grijs wolken wervelen door zwerf en hoofd. Mijn hond en ik ploegen door ritselende lagen bruine bladeren. Ik mijmer over de dag van gisteren. Heb mijn oude chef ten grave gedragen. Heeft, verdorie, net één jaar van zijn pensioen mogen genieten! Altijd keihard gewerkt in de supermarkt van zijn ouders. In de avonduren gestudeerd en toen de overstap naar het onderwijs. Daarbij ook nog erfelijk belast met een visuele handicap, maar geen zee was hem te hoog en geen uitdaging te riskant. Hij pakte alles aan en daarbij heb ik de eer gehad hem een aantal jaren te mogen helpen. Ik heb veel van hem geleerd, maar hij heeft ook veel geluisterd. Heeft ook vaak met mij over postzegels gepraat, want een broer van hem was gepromoveerd op de eerste drukplaat. Vlak voordat hij overwoog om met de VUT te gaan, zijn visuele handicap werd een te grote belasting, ondeckte men kanker. Hij pakte meteen menig medisch handboek om, al discussiërend met zijn geneesheren de koers te bepalen. En alles leek er op dat hij genezen verklaard, aan zijn oude dag zou kunnen beginnen. Deze zou gevuld zijn met aandacht voor zijn kinderen en kleinkinderen en zijn grote passie: de fiets! Hij berekende dat hij zo ongeveer drie keer de wereld rond gefietst heeft in zijn leven. Hij, die altijd konsekwent en gezond geleefd had werd echter door het noodlot ingehaald. Het is altijd zo onrechtvaardig dat juist diegenen die je het, het meeste gunt, het eerste moeten gaan. Ik kijk mijn hond aan en zeg, niemand toch hoort het, daar midden in het bos: pluk de dag en hij kijkt mij onbegrijpend met scheve snoet aan, maar maakt gelijk van die vertederende gebruik om het balletje uit mijn hand te happen en al dollend ermee de wei in te rennen. Thuis gekomen zie ik kans om mij achter de postzegels terug te trekken, nog altijd de beste manier om piekeren tegen te gaan.

De Droom (’t Faktuweeltje november)

Burgemeester mevrouw Bak-Ellende en haar wethouder Vis staan aan mijn deur. Althans dat droom ik. Ik droom dat ik ze binnenlaat in de immense hal van mijn geweldige bungalow en ik vraag vriendelijk waaraan ik de eer te danken heb. Wel, er zijn binnenkort verkiezingen en zij komen mij opwekken om ter stembus te gaan! Als ik dan tevens ook nog op hun partij zou kunnen stemmen, dat zou het hen zeer tot eer strekken!. Ik zeg dat ik zeer vereerd ben en dat ik zeker zal gaan stemmen op hun verheven partijen. Immers, zijn de laatste jaren de tarieven van energie en levens-onderhoud niet sterk gedaald. Ook mijn salaris is behoorlijk gestegen en mijn aow en pensioen, waarvoor ik zo’n veertig jaar gespaard heb, is ook gegarandeerd. Is immers de staat niet je meest betrouwbare partner. Er is door hen veel aandacht besteed aan de werkgelegenheid, mijn kinderen hebben geen moeite met het vinden van werk en hun beginsalaris is niet bepaald karig te noemen. Veel topmanagers zijn er in geslaagd met steun van de regering, de werkgelegenheid te behouden en krijgen daarvoor bonussen die bescheiden te noemen zijn en die ze ook verdiend hebben. Op school gaat het ook geweldig: het niveau is gestegen en de klassen zijn eindelijk kleiner geworden. Er is weer een duidelijke lijn waaraan men zich te houden heeft en we worden eindelijk verschoond van al die nieuwlichterij die toch nergens op uitloopt dan alleen maar op bezuinigen. Zelfs de posttarieven en de kosten van de zorgverzekering zijn door de geweldige concurrentiewerking behoorlijk gedaald. Voor een luttele cent is mijn verzameling compleet. Oplichting alom dus en ik zie geen enkele noodzaak om deze beleidsmakers niet te steunen. Terwijl ik ze vriendelijk uit zwaai word ik uit mijn droom wakker, badend van het zweet strompel ik naar de badkamer. Ik zweer mezelf nooit meer over politiek te dromen! .

Sex (’t Faktuweeltje november)

Het hoofdstuk “voortplanting en ontwikkeling” staat op het programma van de vierde klas. Een hele groep zaadvragende en zaad-dragende ogen, kijkt mij aan. Helemaal niet belust op kennis maar veel meer in de trant van: “En, wat zou u nu eens willen weten?” Ondertussen spettert de sex er vanaf. Het “badseizoen” is tegenwoordig het gehele jaar geopend. Volle boezems en blote buiken, strakke truitjes en dito broeken, het kan allemaal tegenwoordig. Ik ben blij dat ik tot de oudere generatie behoor, dan kun je het wat makkelijker van je af zetten. Maar je kijkt er altijd naar. De hormonen gieren door dat lokaal en het mooiste is: ze hebben het zelf helemaal niet in de gaten!. Ze weten sowieso niet veel: menstruatiecycli van 3 maanden en vrouwen die twee van de vier weken niet vruchtbaar zijn, worden nog vaak tot de goede antwoorden gerekend. Uiteraard op het einde van de les giechelend de standaard vraag: “Mijnheer, gaan we ook praktikum doen?” Als de bel gaat begeef ik mij naar de koffiekamer en daar word ik opgewacht door een afvaardiging van de redactie van het schoolblad met de vraag of ik mee wil doen aan een enquête voor het nieuwe nummer. Ik verbaas mij over hun plotsklapse interesse in mijn persoon, maar vooruit dan. De eerste vraag, in multiple choice: Wat doet u het liefst in uw vrije tijd: A: Een boek lezen, B: TV kijken, C: Uitgaan of D: Sex!. Ik kijk ze aan en ontdek de zelfde giechelende gezichtjes van toennet. Ik zeg: “: Zijn er geen andere mogelijkheden?” Nee, ik moet kiezen uit deze vier, grinniken ze. “Maar ik postzegel zo graag”. Goed dan, dan mag ik een ‘boek lezen’, vervangen door ‘postzegelen’. Ik kijk die snoetjes nog eens aan en besluit kordaat die arme kinderzieltjes niet teleur te stellen. Ik antwoord: D, Sex!. “Hè eindelijk eens iemand die eerlijk is” zeggen ze in koor. Maar zegt de jongen in het gezelschap: je kunt misschien ook seksen bij het postzegelen” “Nou”, zeg ik, “Als je 57 bent houd je het graag puur”, en ik denk: ”hij moest eens weten!”